

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 marca 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony N. N. w dniu 01 lipca 2015r. w R. na ul. (...) kierował samochodem marki O. (...) nr (...) nie stosując się do orzeczonego przez S. R.w Ł. z siedzibą w L. w wyroku z dnia 20.03.2014r. sygn. VII K 42/14 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. W wyroku tym na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczano okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20.01.2014r. do dnia 20.03.2014r. , tj. do dnia wydania wyroku.

Przedmioty zakaz obowiązywał więc od 20.01.2014r. do 20.01.2016r.

(wyjaśnienia oskarżonego N. N. k. 44, notatka urzędowa k. 1 , odpis wyroku k. 5 do 6, informacja o osobie k. 20).

Oskarżony N. N. przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że zajmował się pracami w budownictwie i musiał przewozić narzędzia. Bardzo żałuje swojego czynu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego uznając je za szczere i pozostające w zgodzie z ustaleniami poczynionymi przez sąd w oparciu o pozostały materiał dowodowy, który Sąd także obdarzył wiarygodnością.

Oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 244 kk.

Podmiotem wymienionego czynu zabronionego może być osoba, wobec której sąd orzekł środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu oraz osoby, które nie wykonują zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

Zachowanie sprawcze polega bowiem na nierespektowaniu orzeczeń sądu dotyczących orzeczonego przez sąd zakazu, obowiązku lub nakazu bądź też niewykonywaniu zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Użyty w art. 244 kk zwrot „zakaz prowadzenia pojazdów” należy rozumieć zakaz, o którym mowa w art. 39 pkt 3 kk i art. 42 kk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2010r. II KK 184/10).

Przestępstwo o znamionach opisanych w art. 244 kk ma charakter formalny i może być popełnione zarówno przez działanie jak i zaniechanie w zależności od charakteru zakazu albo nakazu.

Występek określony w art. 244 kk jest występkiem umyślnym, który może być popełniony tak z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Oskarżonemu, w ocenie Sądu, można przypisać zawinięcie, gdyż sprawca ten jest do tego zdatny z uwagi na swój wiek, dojrzałość życiową, doświadczenie życiowe oraz w pełni zachowaną w czasie popełnienia czynu poczytalność, co oznacza, iż można postawić mu zarzut, że postąpił wbrew prawu mając pełną możliwość zastosowania się do jego norm

Odnosząc poczynione ustalenia faktyczne do powyższych uwag Sąd uznał, że N. N. może być uznany za sprawcę czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Nie budzi wątpliwości, że N. N. w dniu 1.07.2015r. kierował samochodem nie stopując do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, przy czym zakaz ten obowiązywał od dnia 20.01.2014r. do 20.01.2016r.

Mając powyższe na uwadze Sąd skazał N. N. na podstawie art. 244 kk przy zastosowaniu przepisu art. 37a kk na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 10 zł.

Na zasadzie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 220 zł.

Przy wymiarze kary wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć. Uwzględnił w szczególności motywację działania oskarżonego , fakt poprzedniej karalności (k. 20) , zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa (wyrażenie skruchy) , sytuację majątkową i zarobkową.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wymierzona kara należycie spełni swój cel wychowawczy i zapobiegawczy, jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Nie uznał za celowe orzekanie kary ograniczenia wolności wraz z pozbawieniem wolności na okres 3 miesięcy uznając, że byłaby to kara zbyt surowa, a nawet nosiłaby znamiona rażącej surowości. Dlatego nie zastosował przepisu 37b kk.

Wyżej wymieniona kara nie tylko spełni pokładane w niej cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także jest odpowiednia ze względu na założenia polityki karania.

Z:

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- (...)

Rzeszów dnia 7.03.2016r.